

Chúng Ta Là Chị Em

Contents

Chúng Ta Là Chị Em	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	7
6. Chương 6	9
7. Chương 7	11
8. Chương 8	13
9. Chương 9	14
10. Chương 10	15
11. Chương 11	16

Chúng Ta Là Chị Em

Giới thiệu

Thể loại: giả incest, H, nhẹ nhàng, không có nam nữ phụ trong truyện thuyếtSố chương: 11 chươngEditor: Dâu Tây Nhỏ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chung-ta-la-chi-em>

1. Chương 1

Ánh trắng sáng vàng vạc xuyên qua ô cửa chớp, chiếu rọi hai cỗ thân thể cao thấp di động trên chiếc giường lớn đầy hỗn độn.

Thân thể tinh tế trắng nõn của cô phủ lấy một tầng hồng ngân đáng sợ, máu ứ đọng nhìn đến ghê người. Áp phía trên điều khiển toàn bộ thể cục là một người đàn ông có khuôn mặt tuần tú, vẻ mặt đầy lạnh lùng.

Hai tay của hắn dùng lực kéo mở hai chân thon dài của cô gái ra, đặt lên vai chính mình. Phần eo dùng sức, trước sau trườn sát, cuồn cuộn vào nơi hoa huyết non mịn của cô gái. Cô gái ở nằm phía dưới thân hắn bất lực khóc, không chỉ bởi vì vui sướng mà còn bởi vì đau đớn.

“ A... Van cầu em, không cần phải như vậy...”

Nước mắt của cô gái dưới ánh trắng càng trở lên trong suốt, xinh đẹp. Người đàn ông lại làm như không thấy, chỉ lộ ra nụ cười tàn nhẫn, mà nụ cười này thể nhưng lại thập phần thích hợp trên khuôn mặt lạnh lùng kia. Hắn là ác ma. Hoàn toàn không để ý tới người con gái dưới thân bị thống cầu xin, chỉ biết làm theo dục vọng của chính mình dùng sức ra vào trong thân thể cô.

Cô gái bởi vì dục vọng trong cơ thể không ngừng thiêu đốt, lý trí dần dần đắm chìm trong bể tình, chỉ có thể tùy ý thân thể hòa theo sự ra vào của người đàn ông kia. Cánh tay phấn nộn ôm lấy cổ người đàn ông. Sợ hãi mình sẽ như vậy đạt tới cao trào, sẽ đánh mất đi bản thân

Người đàn ông đột nhiên đem vật nam tính rút ra khỏi cơ thể cô gái. Cô gái cảm thấy hạ thân có chút trống rỗng, ánh mắt mông lung ngập nước nhìn hắn.

Người đàn ông khẽ cười “ Thật là một dâm phụ, vừa mới đi ra liền chịu không nổi ?”

Ngữ khí hèn mọn sắc bén khiến cho toàn thân cô gái run rẩy, nước mắt không ngừng chảy ra.

“ Hy vọng tôi thỏa mãn cô sao?”

Người đàn ông đầy ác ý dùng ngón tay vuốt ve xung quanh hoa huyết, khiến cho cô chìm đắm trong tình dục nhưng lại không chiếm được thỏa mãn.

“ A... Không cần... Van cầu em đừng như vậy...”

Gương mặt cô chứa đựng sự đau thương nhẹ nhàng nhìn hắn. Biểu tình kia, điềm đạm đáng yêu vô cùng. Không biết vì cái gì, người đàn ông lại đột nhiên tức giận

“ Cô chính là dùng loại biểu tình như vậy để đi quyến rũ đàn ông khác sao?”

Nói xong, hắn đột nhiên đem thân thể phía dưới của cô gái kéo lại gần, sau đó hung tợn đè chặt thắt lưng tinh tế thắt của cô. Không đợi cô gái phản ứng, trực tiếp dùng nam căn thô to xỏ xuyên qua thân thể cô

“ A ! ! !”

Chỉ có thể cảm giác được sự đau đớn mãnh liệt từ hạ thân truyền tới. Cô gái không ngừng thét chói tai. Cô không biết mình còn có thể chống đỡ được sự tra tấn này bao lâu. Người đàn ông kia lại vĩnh viễn không cảm thấy mệt mỏi, tham lam hưởng thụ thân thể non mềm của cô

“ A” Người đàn ông phát ra tiếng rên rỉ “ Em thật sự là khiến cho tôi mất hồn, thật chặt.”

Hắn ngọt ngào hôn cô gái nhỏ dưới thân, vong tình trừu căn tại hạ thể của cô gái.

“ Ha... Cầu. . . Cầu em, không thể như vậy...” Cô gái khóc tới hoa lê đài vũ, thanh thanh cầu xin người đàn ông

“ Vì cái gì lại không thể như vậy, em là của tôi, vĩnh viễn chỉ có thể là của tôi!”

Người đàn ông có chút phần nộ, dường như đang trừng phạt, cuối cùng một cái tiến lên càng thêm hung mãnh hướng lên trên đỉnh, khiến cho cô gái liên tục thét chói tai.

Đột nhiên, hai mắt cô gái mở to, vạn phần hoảng sợ xoay người muốn bỏ chạy

“ Không được! Không thể tiến vào... Không thể...”

Tiếng rên rỉ đứt quãng của cô gái phát ra vạn phần mê người. Người đàn ông nắm chặt lấy bộ ngực đầy đà của cô, dùng sức đẩy thắt lưng. Tại nơi cuối cùng bắn ra dòng nước ấm.

Mà cô gái trước khi hôn mê có nói một câu, đó là

“ Chúng ta... Là chị em..”

2. Chương 2

“ Thừa Vũ, chúng ta không ở nhà con phải chăm sóc chị gái cho tốt, tuy rằng con là em trai, nhưng con lại là đàn ông trong nhà.”

Thân là cha, Triệu Thừa Thiên hy vọng khi mình xuất ngoại, chị em hai người có thể hài hòa chung sống với nhau. Tuy rằng Tuyết Nhu là chị, nhưng là dù sao cũng vẫn là một đứa nhỏ, rất nhiều nơi, vẫn phải để em trai đi chiếu cố. Huống chi, em trai lại so với chị gái thành thực nhiều.

Bởi vì là con duy nhất trong nhà, cho nên Triệu Thừa Thiên tựa hồ rất coi trọng hắn, hy vọng đem sản nghiệp của chính mình toàn bộ giao cho hắn. Mà Thừa Vũ cũng khiến cho ông rất vừa lòng, việc kinh doanh thời điểm để cho hắn làm công tác thuận buồm xuôi gió. Nếu không hôm nay ông cũng không quyết định ra nước ngoài sinh sống một thời gian, cũng sẽ không vội vàng đem sản nghiệp giao cho Thừa Vũ, quan điểm của ông vẫn hy vọng đứa nhỏ có thể học hỏi thêm rồi mới tiếp nhận.

“ Ba, người đi vui vẻ, đồ vật đều mang theo hết sao?” Tuyết Nhu nhẹ giọng hỏi “ Sang bên kia ba nhớ phải gọi điện thoại về.”

“ Được được, ba dần xếp ổn thoả liền gọi điện thoại về cho các con. Con cũng đừng nghĩ nhiều “ Triệu Thừa Thiên nắm chặt tay con gái an tâm nói.

“ Ba, thời gian không còn sớm, con đưa người đi “

Phía sau Triệu Thừa Vũ đột nhiên mở miệng. Hắn xách hành lý lên, lôi kéo cha đi ra ngoài. Triệu Thừa Thiên cho rằng con trai sợ ông sẽ chậm trễ hành trình, cho nên liền cười tủm tỉm cùng con gái cáo biệt .

“ Chị ở nhà chờ, chỗ nào cũng không được đi.”

Thừa Vũ mang theo khẩu khí vương giả xoay người đối với Tuyết Nhu nói. Nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Thừa Vũ, Tuyết Nhu cúi đầu không trả lời. Mái tóc dài phiêu dạt bay trong gió. Một bộ dáng rất động lòng người.

Hai người vội vã rời đi. Tuyết Nhu đứng ở sau ô cửa sổ gần sát mặt đất nhìn về phía trước. Nhìn xe của cha chậm rãi đi xa. Nhất thời lệ rơi đầy mặt. Cô là vì cha đi xa mà bị thương, nhưng mà, có thể làm cho cô khóc đến bị thương như vậy, kỳ thật là bởi vì em trai mình, cái kia Triệu Thừa Vũ lại đem cô ra đùa bỡn.

Suy nghĩ dần hướng phía ngoài cửa sổ bay đi, đi tới thời điểm lúc cô vừa mới tròn 5 tuổi. Khi đó, thân hình cô rất mảnh khảnh, mang theo một bộ dạng suy yếu, người nhà đều rất lo lắng. Mà sự tình khi còn bé, cô cũng không nhớ rõ cho lắm. Nhưng mà cô lại nhớ rất rõ ràng một việc, ngày đó cha mang về nhà một đứa bé trai. Lần đầu tiên cô nhìn thấy ánh mắt của cậu bé liền cảm thấy sợ hãi. Không biết vì cái gì, là bởi vì ánh mắt lạnh lùng đó hay là cảm giác áp bức tấn công ra từ trên người cậu. Nhưng mà cô biết rất rõ, ánh mắt của đứa bé trai kia khi nhìn về phía cô lại tràn ngập bất mãn cùng căm hận.

Tuổi nhỏ nên Tuyết Nhu cũng không biết là vì cái gì, trong tiềm thức luôn lảng tránh hắn. Nhưng cô đã sai, lảng tránh căn bản không thể giải quyết được bất cứ vấn đề gì, coi như cô không muốn gặp mặt hắn, mà hắn lại cuồng bạo khiến cho cô khó có thể chống đỡ.

Từ nhỏ, Tuyết Nhu đã nhớ rõ, Thừa Vũ sẽ luôn dùng những phương pháp khác nhau để hù dọa cô, áp chế cô. Cô tuy rằng lớn tuổi hơn so với hắn nhưng lại nhất gan sợ phiền phức, căn bản không thể đối phó với hắn.

Từ nhỏ cô liền nhớ rõ Thừa Vũ như thế nào cầm sâu lông hù dọa cô, như thế nào cầm những cái đĩa điện ảnh khủng bố cho cô xem. Cho dù Tuyết Nhu bị dọa khóc lên, hắn cũng không cho cô đi, ép cô phải tiếp tục xem. Hơn nữa, Tuyết Nhu còn nhớ rất rõ Thừa Vũ đã từng ở trước mặt cô giải phẫu một con sâu lông. Đó là lần cô bị dọa cho té xỉu. Nhưng mà sau khi cô tỉnh lại, liền thấy vô luận cha có đánh hắn như thế nào hắn cũng không chịu giải thích biện hộ cho chính mình, qua vài năm hắn vẫn luôn dùng loại ánh mắt oán hận nhìn cô chưa từng thay đổi.

Từ đó về sau, Tuyết Nhu càng thêm sợ hãi hắn hơn. Nhưng, có một lần Thừa Vũ đã khiến cho Tuyết Nhu cảm động. Đó là thời điểm khi cô học trung học, bạn học cùng lớp ai cũng biết Thừa Vũ rất yêu thích khi dễ Tuyết Nhu, cho nên, đám con trai thường ồ ạt đi theo để cùng phụ khi dễ cô

Có một lần, Tuyết Nhu vừa mới trở lại chỗ ngồi của mình, đang chuẩn bị lấy túi sách ra về, nhưng thời điểm khi cô kéo ra để lên trên bàn học, thế nhưng lại nhìn thấy trong ngăn kéo có rất nhiều sâu!

Thứ Tuyết Nhu sợ hãi nhất chính là sâu, nhất thời, cô lớn tiếng kêu. Không biết là bởi vì tiếng kêu của cô hay có nguyên nhân gì khác, một con sâu đột nhiên bay lên. Dừng ở trên quần áo của Tuyết Nhu. Lúc ấy cô bị dọa không biết phải làm sao, chỉ biết khóc. Mà lúc này, vừa vặn đúng lúc Thừa Vũ học xong môn thể dục quay lại về lớp thì nhìn thấy một màn này. Hắn từ xa tiến lại, đem con sâu trên người Tuyết Nhu ném

đi, một phen đem Tuyết Nhu bảo hộ ở phía sau người, chính mình tùy tiện cầm sách vở đập ba cái liền đem toàn bộ lũ sâu tiêu diệt.

Xoay người, hần một từ cũng không nói, nhìn Tuyết Nhu bị dọa sợ khóc không thành tiếng, dùng tay áo lau nước mắt cho cô. Tuyết Nhu không thể tin được nhìn Thừa Vũ, trong ánh mắt của hần vẫn không thay đổi, vẫn là như trước kia không hề sai biệt, nhưng mà, như này đại biểu cho cái gì đây?

Mà Tuyết Nhu nghe nói, Thừa Vũ đem đã những người thả sâu vào trong ngăn kéo của cô, hung hăng đánh cho bọn họ một trận.

Trong nháy mắt, bọn họ đều đã hơn 20 tuổi.

3. Chương 3

Mười mấy năm qua, Tuyết Nhu vẫn luôn bị đe dọa bị áp chế trong cuộc sống sinh hoạt. Thừa Vũ sẽ không để cho cô nói với cha hần đối xử với cô như thế nào. Trừ bỏ đe dọa, áp chế ở ngoài, mấy năm trước, quan hệ giữa bọn họ trở lên phức tạp hơn. Thừa Vũ trưởng thành, lớn lên thành một thiếu niên anh tuấn, trên mặt hần không còn nhìn ra sự ngây thơ cùng tính khí trẻ con, mà Tuyết Nhu so với hần lớn hơn 3 tuổi lại ngoài ý muốn nhìn qua thực đơn thuần.

Có lẽ thời kỳ trưởng thành là một duyên cớ, thời điểm năm Thừa Vũ 17 tuổi liền thay đổi. Hần rất ít khi đối với Tuyết Nhu uy hiếp đe dọa, nhưng mà ... Nhưng mà...Nghĩ đến đây, trên mặt Tuyết Nhu liền nhịn không được đỏ ửng.

Đúng vậy, thời điểm Thừa Vũ đến cái tuổi kia, bắt đầu đối với cô hữu ý vô ý động tay động chân

“ Nghĩ cái gì? Lại một bộ dáng động dục.”

Thanh âm trầm thấp đột nhiên từ phía sau vang lên. Một bàn tay rắn chắc cường mà hữu lực ôm lấy thắt lưng mảnh khảnh của Tuyết Nhu. Tuyết nhu lập tức từ trong suy nghĩ trở về. Ngượng ngùng nói

“ Không nghĩ cái gì.”

Thừa Vũ ở phía sau lưng cô cọ xát, hít lấy mùi hương thơm ngát từ mái tóc dài của cô toả ra. Hần thích loại hương vị này.

“ Xoay người lại.”

Hần thấp giọng mệnh lệnh nói. Tuyết Nhu thuận theo từ từ xoay người lại, hai mắt hơi sụp xuống. Không dám đối diện cùng với ánh mắt của hần.

Đột nhiên, Thừa Vũ nâng mặt của cô lên, môi mỏng của hần áp xuống hai cánh môi mềm mại của cô, tùy ý chà đạp. Tuyết Nhu bị hành động đột nhiên của hần dọa sợ. Tới lúc cô nghĩ muốn phản kháng, miệng đã sớm nói không nên lời. Tuyết Nhu dùng bàn tay nhỏ bé ngăn cản thân hình đang dần áp xuống.

“ Ân... Ân.”

Miệng phát ra thanh âm ái muội không rõ ràng. Thừa Vũ vung tay lên, dễ dàng đem hai tay của Tuyết Nhu áp trên đỉnh đầu. Khiến cho lưng cô dính sát vào khung cửa sổ sát mặt đất. Mà tay còn lại thì dọc theo thân hình kiều diễm của cô, nhanh chóng đi vào nơi tư mật. Không chút khách khí cởi chiếc váy hoa trên cơ thể cô xuống, ngón tay dọc theo quần lót tà ác vuốt ve đoá hoa non mềm

“ A... Đừng như vậy...” Động tác vuốt ve của hần khiến cho Tuyết Nhu run rẩy rên rỉ.

“ Chúng ta, không thể như vậy...Đừng... A!”

Ngón tay của Thừa Vũ không mang theo chút thương tiếc cắm toàn bộ vào sâu trong nơi tư mật còn chưa kịp ướt át của cô

“ Đau... Đừng lại, đừng như vậy...” Tuyết Nhu đau tới chảy nước mắt, mềm mại tựa vào trong ngực Thừa Vũ.

“ Về sau ở trước mặt tôi không cho nói chúng ta không thể như vậy, tôi làm việc gì không cần người khác tới dạy.” Thừa Vũ vừa nghe thấy cô nói cái gì có thể hay không thể, nhất thời lửa giận bùng phát.

“ Cô là của tôi, tôi mới mặc kệ dừng lại” Thừa Vũ bá đạo tuyên bố. Tựa hồ giống như đang nói với người khác Tuyết Nhu thuộc quyền sở hữu của mình.

“ A...Dừng, không phải như vậy...Sẽ đau.”

Thừa Vũ trều sấp ngón tay rất nhanh khiến cho Tuyết Nhu cảm thấy có chút không thoải mái. Cảm nhận được ở giữ hai chân Tuyết Nhu không ngừng chảy ra dịch thể ẩm ướt, Thừa Vũ gia nhập thêm một ngón tay điên cuồng trạc lộn vài cái, mới rút đi ra.

“ A...”

Bị tình dục tra tấn Tuyết Nhu xụi lơ được Thừa Vũ ôm lấy, đưa vào trong phòng ngủ của mình. Thừa Vũ đặt cô nằm ở trên giường, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bởi vì tình dục mà đỏ bừng, trong cơ thể dục hỏa bị khát vọng quyền rũ đứng lên. Hắn nhắm mắt lại, đem cổ dục hỏa bức trở về. Sau đó lạnh lùng đối với Tuyết Nhu nói

“ Buổi tối tôi muốn tham dự tiệc rượu, cô cùng đi với tôi.”

Nói xong, hắn nhanh chóng đi ra ngoài, tuyết không dám nhìn bộ dáng đầy mị hoặc bây giờ của Tuyết Nhu. Tựa hồ lại nghĩ tới điều gì, hắn nói

“ Dừng vọng tưởng đi ra ngoài quyền rũ đàn ông.” Sau đó, khép cửa lại đi ra ngoài.

4. Chương 4

Buổi tối chính là thời điểm ác ma rục rịch, như vậy khi bóng đêm bao phủ, ác ma có phải hay không sẽ đến đây?

Triệu Thừa Vũ một thân tây trang màu đen, thắt cà vạt màu trắng có ô vuông nhỏ, nhìn qua rất mê người, trên khuôn mặt rõ ràng từng góc cạnh, mang theo hương vị quen thuộc.

Hắn từ trên xe bước xuống, Tuyết Nhu ở phía sau lưng mặc bộ lễ phục màu trắng thanh lịch, trên cổ tay, đeo chiếc vòng sáng chói được thiết kế tỉ mỉ đó là chiếc vòng được nhà thiết kế nổi tiếng tạo nên. Tuyết Nhu lúc này trở thành tâm điểm chú ý của mọi người thẹn thùng tiêu sái đi đến bên cạnh Thừa Vũ.

“ Khoác lấy cánh tay tôi.” Thừa Vũ không lộ vẻ gì hạ đặt mệnh lệnh.

“ Ừ “

Tuyết Nhu nhẹ nhàng trả lời, đem cánh tay trắng nõn mảnh khảnh khoác lấy cánh tay rắn chắc của Thừa Vũ.

“ Triệu thiếu gia, hoan nghênh quang lâm, chỉ sợ ngài không nể tình, không chịu đến đây.” Một người đàn ông trung niên tuổi so với bọn họ còn lớn hơn, cười hi hi đứng ở trước mặt hai người

“ Hứa quản gia, Lưu tiên sinh mời, tôi như thế nào lại không đến”

Thừa Vũ khinh miệt trả lời. Trong ánh mắt lộ vẻ khinh thường. Hứa quản gia là người mà Lưu tiên sinh tín nhiệm nhất, hôm nay là sinh nhật của Lưu tiên sinh, Lưu tiên sinh là nhà kinh doanh lỗi thời hành gia, người quen cũng không thiếu, hôm nay đến tham gia sinh nhật, người tới chúc mừng tự nhiên cũng sẽ không thiếu. Chỉ nhìn phía trước cửa đầy phô trương, có thể thấy hôm nay mọi người đều tập hợp tại đây.

“ Vị này là Triệu tiểu thư sao, bình thường thật sự không thấy nhiều lắm, hôm nay thật may mắn có thể nhìn thấy a.”

Hứa quản gia hí hí mắt, háo sắc nhìn Triệu Tuyết Nhu “ Triệu tiểu thư thật sự là mỹ nữ a, ngài chính là cô gái mà tôi thấy đẹp nhất.”

“ Ngài quá khen.”

Tuyết Nhu mỉm cười trả lời. Kia mỉm cười, khiến cho Hứa quần gia càng thêm làm càn tiến tới

“ Không biết tiểu thư Tuyết Nhu bình thường có thể cùng tôi đi ăn một bữa cơm hay không?” Hứa quần gia cười xoa xoa tay.

“ Tôi...”

Lời còn chưa nói ra, Triệu Thừa Vũ liền mở miệng đánh gãy

“ Tuyết Nhu bình thường sẽ không cùng người xa lạ đi ra ngoài, chúng tôi đi vào trước.”

Không nói hai lời, Triệu Thừa Vũ lạnh mặt, lôi kéo Tuyết Nhu đi theo phía sau mình, bước nhanh vào trong. Đáng chết! Triệu Thừa Vũ chưa từng cho rằng quyết định của chính mình là sai lầm. Vốn hôm nay định mang Tuyết Nhu tới tham gia bữa tiệc sinh nhật, muốn cho cô không cần vì chuyện của ba ba mà thương tâm.

Nhưng mà, từ khi nhìn thấy cô mặc bộ lễ phục dạ hội thanh lịch kia, thời điểm đó tâm tình của hắn hết sức buồn bực. Vốn tưởng rằng không cho cô mặc quần áo diêm lệ thì có thể che khuất phong thái ngạo nhân của cô, không nghĩ tới màu trắng thanh lịch lại càng bày ra vẻ xinh đẹp đó.

Vừa rồi thấy Hứa quần gia đối với cô một bộ dáng háo sắc, đã nghĩ cho hắn một quyền. Cô rõ ràng tựa như con mèo nhỏ chỉ có thể rúc vào trong lòng của mình, thế nhưng còn có người dám đánh chủ ý lên người cô? Hừ, người khác nghĩ cũng đừng nghĩ tới, cô Triệu Tuyết Nhu đời này, chỉ có thể là món đồ chơi của Triệu Thừa Vũ hắn.

“ Thừa Vũ, đi chậm một chút được không?”

Tuyết Nhu ở phía sau hắn cố hết sức đi theo, mang giày cao gót vốn dĩ không thể đi quá nhanh, chỉ là hắn như vậy vẫn luôn kéo cánh tay của cô đi về phía trước. Hắn là người cao mã, chân lại dài, bước đi tự nhiên nhanh. Khổ cho chính mình chỉ có thể liều mạng đi theo.

“ A ——!”

Không để ý tới phía dưới chân. Giày cao gót một chút liền khiến cho chân cô bị thương.

“ Đau.”

Tuyết Nhu thấp giọng la lên, đột nhiên đau đớn truyền tới khiến cho cô không tự giác rớt nước mắt. Cô thuận thế ngồi xuống dưới đất.

“ Đứng lên.”

Thanh âm của Triệu Thừa Vũ đầy lạnh nhạt từ đỉnh đầu truyền đến. Triệu Tuyết Nhu ngẩng đầu dùng ánh mắt long lanh còn thấm lệ nhìn hắn. Hắn ngồi xổm xuống dưới chặn ngang eo ôm lấy cô.

“ Em... Làm gì, người khác đang nhìn, thả chị xuống dưới.” Triệu Tuyết Nhu dùng tay đánh xuống bả vai Triệu Thừa Vũ.

“ Tự cô còn có thể đi được sao? Đừng lộn xộn, có người nhìn, còn không an tĩnh.”

Triệu Thừa Vũ nện bước trầm ổn ôm Triệu Tuyết Nhu đi đến khu vực nghỉ ngơi. Nhẹ nhàng đem cô đặt xuống ghế sa lông. Nâng mắt cá chân của cô lên, nhìn chỗ sưng đỏ, nói

“ Đi giày cao gót còn có thể đem chân thành ra như thế này, cô bị bao nhiêu lần rồi? Là đứa nhỏ mấy tuổi?” Triệu Thừa Vũ trào phúng nói.

“ Là em đi quá nhanh, chị theo không kịp. A ——!”

Tuyết Nhu phản kháng, Thừa Vũ lại đột nhiên tăng thêm lực đạo.

“ Tốt lắm, cô ngồi ở đây nghỉ ngơi, không cho lộn xộn.” Triệu Thừa Vũ đem mắt cá chân bị tụ huyết của Tuyết Nhu nhẹ nhàng đặt xuống “ Tôi đi cùng bọn họ xã giao.”

Triệu Thừa Vũ biến mất trong biển người đông đúc ngay cả bóng dáng cũng không thấy. Trên đường cô có nghe quần gia nói hôm nay nếu không bởi vì có chuyện trọng yếu yêu cầu Thừa Vũ tự mình hiệp đàm, nếu

không Thừa Vũ tuyệt đối sẽ không tự mình đến đây. Tuyết Nhu biết Thừa Vũ không thích tự mình đến tham gia những loại hoạt động như thế này. Thời điểm mỗi lần không thể không đi, đều sẽ hơn nửa đêm mới trở về, mùi rượu đầy người.

Chỉ là, Tuyết Nhu lại nhìn không được nhớ tới mỗi đêm sau khi Thừa Vũ say rượu trở về, vội vàng đẩy cửa phòng của cô, mặc kệ có phải cô đang ngủ hay không, thô bạo ôm lấy cô, thật sâu cùng cô môi lưỡi dây dưa lẫn nhau.

Nhưng mà, Tuyết Nhu cũng chỉ có thể ở phía sau ngoan ngoãn nằm trong lòng hắn, bất luận hắn đối với cô có bao nhiêu thô bạo, mặc kệ quan hệ không thể tha thứ cỡ nào, cũng chỉ có ở phía sau, Tuyết Nhu mới có thể phối hợp cùng hắn, giống như cô gái nhỏ nhất dạng ở trong lòng ngực hắn. Bởi vì một khắc này, khi Thừa Vũ ôm lấy cô, cô mới cảm nhận được sự bất an cùng khủng hoảng trong lòng mình. Không thể nói rõ vì cái gì cô lại có loại cảm giác này. Nhưng mà, sự bối rối ấy lại chưa bao giờ xuất hiện trên người Thừa Vũ.

Tuyết Nhu xoa xoa mắt cá chân sưng đỏ, thân thể mềm mại hơi nghiêng sang một bên, tóc dài giống như thác nước rơi xuống bờ vai thon gầy, tựa như tiên nữ từ trên trời giáng xuống. Tuyết Nhu vuốt nhẹ chỗ bị thương, nơi ấy dường như vẫn còn lưu lại độ ấm của Thừa Vũ.

Trong lúc vô tình Thừa Vũ luôn toát ra sự chững chạc cẩn thận khiến cho người chị gái như cô không khỏi mặc cảm. Hắn thật là em trai sao? Triệu Tuyết Nhu ảo não nghĩ, như thế nào lại tổng cảm thấy hắn lớn hơn mình, ổn trọng lại thành thực, mà chính mình lại ngây thơ giống như đứa nhỏ.

“Ai, mình thật không phải là một người chị tốt.” Tuyết Nhu lẩm bầm lầu bầu giận dữ nói.

Một người đàn ông mặc tây trang nhìn chằm chằm vào Tuyết Nhu, cả người thịt béo nhúng nhính kèm theo nụ cười đầy thâm đáng, nhìn càng khiến cho người ta cảm thấy kinh tởm. Hắn bước nhanh về phía Tuyết Nhu.

Nhưng mà, Tuyết Nhu lại đang chìm vào trong hồi tưởng một chút cũng không có cảm giác nguy hiểm đang hướng chính mình tới gần.

5. Chương 5

“Lưu tiên sinh, nếu ngài đồng ý với bản hợp đồng này, không cần lo lắng khi kí hợp đồng cùng chúng tôi, tôi sẽ cảm kích khôn cùng, nếu ngài đối với bản hợp đồng này không hài lòng, tôi cũng sẽ không đối công ty ngài sinh ra bất luận khúc mắc nào cả.”

Triệu Thừa Vũ giao cho Lưu tiên sinh một phần tư liệu, khẩu khí vững như núi, ngay cả một người có kinh nghiệm nhiều năm ứng chiến trên thương trường, cũng rất khó có được khí phách như hắn. Lưu tiên sinh đại khái lật xem một lần, nói

“Cậu có gì để nắm chắc tôi sẽ đồng ý ký bản hợp đồng này?”

“Không còn bất luận người nào khác có thể cho ông một bản hợp đồng vừa lòng.”

“A? Phải không?” Lưu tiên sinh cười như không cười nhìn người trẻ tuổi trước mắt, trong ánh mắt lộ ra sự tán thưởng.

“Kia, vậy chúc cho chúng ta hợp tác vui vẻ.”

“Cảm ơn.”

Hai người bắt tay lẫn nhau.

“Hôm nay một mình cậu tới sao?”

Lưu tiên sinh vươn tay ý bảo phục vụ lấy đến một ấm nước trà quý. Đặt ở trước mặt Triệu Thừa Vũ một ly, trước mặt mình một ly.

“Không, cùng... chị gái cùng tới.”

Triệu Thừa Vũ dùng chính cách xưng hô mà mình thống hận nhất để giới thiệu Triệu Tuyết Nhu.

“ A? Nghe nói chị gái cậu là một đại mỹ nhân khó gặp, khi nào thì giới thiệu cho tôi đây?”

“ Chị ấy không am hiểu cùng người khác nói chuyện với nhau.” Triệu Thừa Vũ nhấp một ngụm trà. Không muốn tiếp tục đề tài này.

“ Cậu thật biết giữ chị gái bảo bối của cậu.” Lưu tiên sinh bước tới gần cửa sổ.

“ Chị ấy, đối với tôi rất quan trọng.”

“ Vậy cậu còn để cô ấy một mình trong đàn lang hỗn tạp kia?”

Triệu Thừa Vũ hơi nhúu mày, để cái chén trong tay xuống, bước nhanh đi ra ngoài. Lưu tiên sinh nhìn bộ dáng vội vàng của cậu, sờ sờ cái mũi, cười thầm. Chỉ là chị gái? Không thể nào, cứ như vậy đi, còn chưa nói hết đâu, xem ra, cô gái này không thể động đến.

“ Triệu tiểu thư ngồi một mình sao? Có thể cùng tôi khiêu vũ được không?”

Giọng nói của một người đàn ông bất ngờ truyền đến. Tuyết Nhu nhìn thấy hắn, lập tức nhớ tới dường như hắn là tổng giám đốc của một công ty nào đó, đã từng gặp qua hắn tại Vũ Phong. Chỉ là, hắn hẳn là không biết mình mới đúng, như thế nào sẽ đến chào hỏi?

“ Thật có lỗi, chân tôi bị thương, không thể động.” Tuyết Nhu cười xin lỗi. Cũng không biết, nụ cười ấy có bao nhiêu xinh đẹp.

“ Tôi đây giúp Triệu tiểu thư nhìn xem.”

Dứt lời, người đàn ông kia đặt móng ngồi xuống sát bên cạnh Tuyết Nhu, Tuyết Nhu tránh không kịp, bị hắn giữ chặt vậy, không thể động đậy. Chỉ có thể dựa vào ngồi cùng một chỗ. Người đàn ông kia đụng tới làn da non mịn trắng nõn của Tuyết Nhu, trong lòng không ngừng rạo rực, càng thêm cả gan làm loạn. Bàn tay to đầy mỡ hữu ý vô ý vuốt ve đùi ngọc của Tuyết Nhu

“ Triệu tiểu thư thật sự không cẩn thận, tại sao có thể như vậy liền khiến cho chính mình bị thương?” Ánh mắt đầy dâm dục thẳng tắp nhìn chăm chăm vào đôi chân dài của Tuyết Nhu.

“ Hắn là nên có một người đàn ông bên cạnh để bảo hộ em mới đúng, em xem tôi như thế nào?” Khuôn mặt hắn nhúng nhính mỡ bất ngờ hướng về phía Tuyết Nhu, khiến cho Tuyết Nhu cảm thấy một trận ghê tởm.

“ Không cần, tôi...” Tuyết Nhu ra sức muốn thoát khỏi hắn.

“ Cô ấy nên có người bảo hộ, nhưng mà kiếp sau cũng không có khả năng là mày!”

Giọng nói trầm thấp hữu lực từ phía sau lưng bất ngờ truyền đến. Không đợi cho bất luận kẻ nào phản ứng kịp thời, tay phải của Triệu Thừa Vũ vung lên, mang theo mười phần tức giận đánh xuống khuôn mặt béo của người đàn ông kia.

“ Mày... Mày...”

Người đàn ông té trên mặt đất, bị đau không bò dậy được. Thời điểm nhìn thấy Triệu Thừa Vũ, lại càng thêm nao núng. Trước đó không lâu công ty mà hắn kinh doanh vừa mới thỉnh Triệu Thừa Vũ ra tay giúp đỡ. Công ty của hắn là một công ty nhỏ, nếu đắc tội với Triệu Thừa Vũ, hậu quả thật khó lường. Vừa rồi thật sự hắn chưa bị nhan sắc của Triệu Tuyết Nhu mê luyến, nếu không sẽ không biết hậu quả đáng sợ nào sẽ ập xuống trên đầu hắn.

Thời điểm hắn muốn giải thích mọi chuyện. Triệu Thừa Vũ lại đi nhanh về phía trước, ôm lấy Tuyết Nhu còn đang sợ hãi, không để ý tới ánh mắt kỳ dị của tất cả mọi người xung quanh đang nhìn mình, giẫm nát bàn tay của người đàn ông vừa mới chạm vào Tuyết Nhu, sau đó xoay người đi ra phía đại sảnh.

Ngay tại lúc người đàn ông kia tru lên như heo chọc tiết, Triệu Thừa Vũ đã nhanh như gió ôm Tuyết Nhu rời đi. Thời điểm bảo an muốn ngăn bọn họ, lại bị Lưu tiên sinh ngăn cản. Lưu tiên sinh nhìn bóng dáng hai người lên xe, khóe miệng mỉm cười nói

“ Là người phụ nữ của mình sai, hay vẫn là chính mình sai?”

6. Chương 6

Làm như thế nào? Từ khi lên xe Tuyết Nhu vẫn không dám đối diện trực tiếp với Thừa Vũ. Trong xe bị áp lực bao phủ toàn bộ không khí, Tuyết Nhu nắm chặt hai tay, nhìn trộm Thừa Vũ.

Trời ạ! ! Khuôn mặt một mảnh lạnh băng! Tuyết Nhu không khỏi lùi bước đứng lên. Thân mình không tự chủ được hướng sang một bên trốn tránh. Không ngờ, Thừa Vũ lại đột nhiên quay đầu, Tuyết Nhu không không chế được trọng tâm, ngã nhào về phía thiết bị chắn gió, Thừa Vũ liền vươn tay chắn cho cô khiến cho mu bàn tay anh bị xây xát. Tuyết Nhu biết bản thân mình đã gây ra chuyện liên im lặng ngồi nghiêm chỉnh.

“ Cùng người thân của mình ở một chỗ thì trở lên xa cách, còn cùng người xa lạ thì ngược lại thật thân mật.”

Khẩu khí đầy châm chọc cùng khiêu khích, Triệu Thừa Vũ thô bạo đem Tuyết Nhu kéo về phía mình. Khiến cho cô ngồi ở trước mặt.

“ Không phải... Chị... Hấn...” Vốn Tuyết Nhu rất sợ hãi, không dám đối mặt với Thừa Vũ, ngay cả giải thích cũng nói không nên lời.

“ Không phải cái gì! Ở trước mặt tôi còn dám nói dối!”

Triệu Thừa Vũ kéo cà- vạt. Khẩu khí thô bạo. Tuyết Nhu sợ hãi cúi đầu. Từ nhỏ chính là như vậy, Thừa Vũ khi dễ cô, mặc dù không la mắng, nhưng mà cô vẫn rất sợ, chớ nói gì tới giống như bây giờ hướng cô rống lên. Khi còn bé, tuy Thừa Vũ đối với cô có rống to kêu to, hấn cũng không cho phép người khác dám làm như vậy đối với cô, cho nên, một khi Tuyết Nhu thấy hấn phát giận chỉ biết hấn sẽ không đối với cô quá khách khí.

Thừa Vũ quay người lại, rút lui khỏi vị trí của Tuyết Nhu, đem chỗ ngồi của mình dịch chuyển về phía sau, đảo mắt nhìn cô nói

“ Cô quên tôi đã làm như thế nào để lấy lại công đạo cho cô sao? “—— đừng vọng tưởng đi quyền rũ đàn ông.

Tiếng nói vừa dứt, Triệu Thừa Vũ liền ôm lấy Tuyết Nhu đem cô từ một bên chỗ ngồi ôm đến chỗ ngồi của mình, còn làm cho cô ngồi ở phía trước chính mình. Thân thể của bọn họ chặt chẽ dán cùng một chỗ. Triệu Tuyết Nhu bất an muốn nhích ra một khe hở, mà Triệu Thừa Vũ làm sao có thể để cho cô như ý nguyện. Cánh tay rắn chắc, càng ôm chặt chẽ lấy thân hình nhỏ xinh của cô.

“ Muốn tách rời khỏi tôi. Cho dù cô có nói tới cái gì luân lý đạo đức, đối với tôi, cũng vô dụng.” Triệu Thừa Vũ biết bước tiếp theo Tuyết Nhu sẽ nói gì nên đã nhanh chóng lên tiếng cự tuyệt trước.

“ Em...”

Tuyết Nhu trừng mắt nhìn hấn. Hấn biết rất rõ ràng, biết rõ làm như vậy là cấm kỵ, vì cái gì còn muốn đem cô đẩy vào vạn kiếp bất phục? Triệu Thừa Vũ nhanh chóng cúi đầu ngậm lấy hai cánh môi hồng nộn của cô, không ngừng hút lấy chất ngọt thơm tho chỉ thuộc về mình hấn.

“ Ân...”

Tuyết Nhu kháng cự muốn quay đầu. Triệu Thừa Vũ tham luyện cường bách Tuyết Nhu cùng hấn đầu lưỡi dây dưa.

“ Không... Không cần, Thừa Vũ” Nhích khoảng cách tạo được khe hở, Tuyết Nhu liền cứng rắn muốn ngăn cản hành động của Thừa Vũ. Trong lòng Triệu Thừa Vũ tức giận lan tràn. Từ thời điểm nhìn thấy người đàn ông kia vuốt ve chân cô, cổ tức giận trong lòng hấn chưa từng biến mất, hấn chán ghét cô tùy tiện để cho người khác chạm vào thân thể của mình, hấn chán ghét cô cự tuyệt hấn, hấn càng thêm chán ghét chính mình!

Đúng vậy, hấn chán ghét chính mình, chán ghét vì cái gì không thể bảo vệ cô cho tốt, không cho bất luận kẻ nào tới gần cô. Từ nhỏ hấn đã ở bên người cô, hấn yêu khi dễ cô, cũng chỉ cho phép chính mình khi dễ cô, cho nên, người khác dám đối với cô hồ to gọi nhỏ, hấn khẳng định sẽ đem người kia đánh tới khi nào

cảm thấy hết tức giận, chớ nói gì là nếu người khác dám bắt chước hắn đi khi dễ cô, hừ! Trừ phi người kia sống không còn kiên nhẫn! Mà hiện tại, cô lại dám cự tuyệt hắn!

Sát một tiếng! Triệu Thừa Vũ xé mở váy dài của Tuyết Nhu, tách hai chân, đem cô vây ở chính giữa.

“ Em muốn làm gì?” Tuyết Nhu kinh ngạc nhìn những động tác liên tiếp của hắn.

“ Trừng phạt cô không nghe lời.”

Đôi môi nóng bỏng của Thừa Vũ rất nhanh liền chụp xuống môi cô, đầu lưỡi tiến vào trong khoang miệng cô bừa bãi trêu chọc, gợi nên dục vọng khát khao chiếm đoạt. Một bước gợi lên tất cả các giác quan của cô, hấp dẫn cơ thể cô phóng xuất ra thâm trầm dụ hoặc. Dần dần, thân thể mềm mại cũng bắt đầu nóng lên, thanh âm ngân nga bật phát ra khỏi miệng...Tuyết Nhu nhỏ giọng thở gấp kích thích dục vọng trong con người Thừa Vũ, bàn tay to thoát đi quần áo còn sót lại trên thân thể, đồng thời nắm chặt hai khoả anh đào đẩy dằm trước ngực cô, đôi mắt thâm trầm mang theo dục vọng chăm chú nhìn thân thể nõn nà của cô

“ Ừm... A.”

Đầu óc Tuyết Nhu mê loạn không thôi, toàn thân đều bị triệu Thừa Vũ dẫn dắt. Thừa Vũ đem nam căn đã căng cứng nóng rực để tại nơi tư mật của cô, dùng vật cứng rắn cực đại không ngừng ma sát xung quanh tiểu huyết ẩm ướt, khiến cho cô cảm thụ được dục vọng đang bùng bùng phần chân của mình.

“ A....Thừa Vũ, không cần, không cần phải như vậy.”

Tuyết Nhu cảm nhận được sự hưng phấn của hắn, càng thêm thấp thỏm lo âu. Bàn tay Thừa Vũ còn cố tình làm bậy vuốt ve vùng da thịt tinh xảo non nớt tại đùi của cô, đầu ngón tay dọc theo đóa hoa từ trên xuống dưới đùa qua đùa lại, tiểu huyết liền chậm rãi chảy ra mật dịch ướt át thấm dằm tay hắn.

“ A... Không cần phải như vậy... Em không thể như vậy...”

Tuyết Nhu chịu không nổi khiêu khích, đỡ lấy cánh tay của Triệu Thừa Vũ, cố gắng khống chế thân thể của chính mình bởi vì lửa nóng mà vận vẹo. Ngón tay Thừa Vũ nhẹ nhàng xoa bóp hoa hạch nhỏ nhắn của Tuyết Nhu, khiến cho cô cảm thấy một trận khoái cảm mãnh liệt nhanh chóng lan toả khắp toàn thân, cô nhận không được đem thân thể mềm mại của chính mình hướng về phía Thừa Vũ, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ tiêu hồn

“ A... Không cần... A... A... Không cần phải như vậy...”

Bọn họ lại làm chuyện cấm kỵ, bọn họ không thể làm như vậy. Ý nghĩ ấy không ngừng hiện lên trong đầu Tuyết Nhu. Cô muốn ngăn cản Thừa Vũ xâm phạm mình, lại giống như bây giờ lực bất tòng tâm, cuối cùng thậm chí còn trầm mê trong sự khiêu khích của Thừa Vũ, vô pháp tự kiềm chế. Cô mới là người phụ nữ hèn hạ nhất! Nghĩ như vậy, hơn nữa Thừa Vũ lại tại trên người cô khiêu khích, khiến cho Tuyết Nhu không khỏi rơi nước mắt.

Ngón tay Triệu Thừa Vũ đột nhiên xâm nhập vào trong tiểu huyết của cô, cuồng liệt tiến vào khiến cho tiểu huyết vừa chặt chẽ lại ướt át.

“ Không cần... Đau quá... Không cần...”

Miệng anh đào nhỏ của Tuyết Nhu nhận không được phát ra thanh âm rên rỉ, khoái cảm cùng thống khổ ập đến, hai mắt cô ngập nước hết sức đầy hắn.

“ Không cần phải như vậy...Thừa Vũ, không cần phải như vậy...”

Cô nghẹn ngào lắc đầu, thân mình lại không tự chủ được đáp lại ngón tay hắn đang tiến lên trong cơ thể, cô cắn chặt môi dưới không để cho mình kêu lên.

“ Cô muốn tôi dừng tay sao? Trước kia đã không nghe lời cô, hiện tại cũng sẽ không nghe lời cô.” Ngón tay của Triệu Thừa Vũ tại bên trong tiểu huyết của cô càng thêm cuồng dã ra vào.

“ Không cần... A... A... Ân...”

Từng trận khoái cảm khiến cho Tuyết Nhu nhận không được phát ra tiếng rên rỉ kiều mỹ. Không cần, tại sao chính mình lại có thể phát ra âm thanh như vậy? Tuyết Nhu xấu hổ dùng sức che miệng mình.

“ Em thật nhỏ, không thể tưởng được ngay cả chỗ này cũng nhỏ như vậy.” Triệu Thừa Vũ ở trong cơ thể của Tuyết Nhu ra vào có tiết tấu.

“ Thừa Vũ ... Thừa Vũ ...” Tuyết Nhu đã không còn sức có phản kháng, khuôn mặt đỏ bừng, thân mình chỉ có thể vô lực tiến lên phía trước đón nhận. Thừa nhận dự vọng nồng đậm của Triệu Thừa Vũ.

Ngay tại trong xe, dự hoạ đã tràn đầy khắp nơi, chỉ là không bằng dự vọng đang mãnh liệt thiêu đốt hai con người.

7. Chương 7

Vài ngày sau

“ Cái gì? Thừa Vũ khiến cho công ty Nhảy Vọt suy sụp?”

Đột nhiên nghe được tin tức này, Tuyết Nhu thật tình không tin. Tổng giám đốc của công ty Nhảy Vọt ngày đó đối với cô giỏi trò. Nhưng mà Nhảy Vọt chỉ là một cái công ty nhỏ, bắt nó suy sụp đối với Thừa Vũ một chút lợi ích đều không có. Tuyết Nhu tuy rằng không phải thực hiểu biết phong cách làm việc của Thừa Vũ, nhưng mà cô biết, Thừa Vũ sẽ không tự nhiên khiến cho công ty đó suy sụp, trừ phi hắn muốn từ đây đạt được lợi nhuận lớn hoặc là... Hoặc là người này chọc tới hắn.

“ Tuyết Nhu, cậu đang nghe mình nói sao?”

Bên cạnh một nữ sinh tóc ngắn tại bên người Tuyết Nhu ríu ra ríu rít nói. Cô và Tuyết Nhu là bạn cùng trường với nhau, cũng là người bạn thân nhất của Tuyết Nhu. Cô đối với Thừa Vũ gần như sùng bái như đối với thần.

“ Tuyết Nhu, cái kia công ty Nhảy Vọt kia như thế nào lại trêu chọc đến Thừa Vũ? Tính tình Thừa Vũ phát lớn như vậy, cũng không phải là chuyện tốt gì đâu.”

“ Này... Mình cũng không rõ lắm...” Cái này cô nói như thế nào đây, nói là bởi vì người đàn ông kia đối với cô động chân động tay sao.

“ A, phải không.” Cũng may Điền Hồng không phải là người thận trọng, đối với việc này cũng không muốn biết cụ thể nội tình. Ngược lại, Điền Hồng lại nói: “ Tuyết Nhu, cậu biết không? Học trưởng gần đây đã về nước. Cũng mở một cái công ty, nghe nói quy mô rất lớn.”

Trương Quân, là học trưởng trước kia của Tuyết Nhu, bởi vì Thừa Vũ thường không ở trường học, Tuyết Nhu lại xinh xắn nên cũng là đối tượng theo đuổi của các nam sinh. Mà Trương Quân cũng không ngoại lệ. Tuyết Nhu vừa nghe tin tức Trương Quân trở về, đầu tiên là một trận vui sướng, ngay sau đó, một cổ cảm xúc bất an dâng lên trong lòng.

“ Tuyết Nhu, học trưởng vẫn còn rất thích cậu đó, thế nào? Bây giờ không phải nên tiếp thu tấm lòng của học trưởng sao?”

Điền Hồng giựt giây. Lúc ấy trong trường học luôn khen ngợi cặp nam nữ xứng đôi nhất chính là Trương Quân cùng Tuyết Nhu, nhưng mà không biết vì nguyên nhân gì, Tuyết Nhu luôn chỉ coi học trưởng là bạn bè, một chút đều không có khả năng phát triển thành người yêu. Mà học trưởng đối với Tuyết Nhu lại một mảnh si tình. Vì thế, học trưởng cự tuyệt rất nhiều nữ sinh, vẫn luôn đối với Tuyết Nhu không thay đổi.

Cái đó gọi là nam kế hoạch lớn kết hôn, nữ kế hoạch lớn gả.

Hiện tại bọn họ chính là nam đơn thân nữ độc thân, Điền Hồng rất muốn tác hợp chuyện này. Mà bên kia, Tuyết Nhu lại khần trương đang nghĩ nên đối mặt với học trưởng như thế nào.

Thời điểm trước kia, Tuyết Nhu bởi vì một lần được học trưởng đưa về nhà lọt vào tầm mắt của Thừa Vũ khiến cho cô bị Thừa Vũ trừng phạt. Mà bây giờ nghĩ lại, trừng phạt đó lại ngọt ngào như vậy, chỉ là bị Thừa Vũ hôn đến vô lực mà thôi. Thừa Vũ bá đạo cô so với ai khác đều rõ nhất, hiện tại, nếu như bị hắn phát hiện cô cùng học trưởng có liên hệ với nhau, hắn sẽ tức giận.

“Aiz...” Tuyết Nhu bắt đầu dĩ thử dài.

“ Ai nha, cậu đi gặp học trưởng đi, anh ấy đã đợi cậu rất lâu đó.” Điền Hồng vẫn chưa từ bỏ ý định, muốn đem Tuyết Nhu cùng học trưởng tác hợp cùng một chỗ.

“ Lại nói, cậu đi gặp học trưởng cũng không phải chuyện gì to tát, cậu còn do dự gì chứ.”

“ Điền Điền, cậu cũng không phải không biết tính tình của Thừa Vũ, mình...” Tuyết Nhu còn chưa nói hoàn, đã bị Điền Hồng đánh gãy.

“ Rốt cuộc cậu là chị hay cậu ấy là anh, cậu như thế nào chuyện gì cũng đều phải nghe lời Thừa Vũ.”

Thời điểm Điền Hồng nói lời này chính bản thân mình cũng thực chột dạ, cô cũng biết khí phách của Thừa Vũ, là người đàn ông cường hãn. Chỉ nhìn ánh mắt của cậu ta thôi, liền có loại cảm giác khiến cho người ta không rét mà run.

“ Mình...” Tuyết Nhu cúi đầu không nói. Có lúc, cô cũng thực hoài nghi rốt cuộc mình là chị hay là người vẫn luôn chăm sóc cho cô là anh trai.

“ Cậu cái gì, mặc kệ, mình đã đáp ứng học trưởng nhất định phải mang cậu đi theo, buổi tối hôm nay chúng ta cùng đi ăn cơm.” Vì không để cho mình về sau hối hận, Điền Hồng hạ quyết tâm, coi như Thừa Vũ vĩnh viễn không biết đến việc này thì càng tốt.

“ Nhưng mà...” Tuyết Nhu khẩn trương.

“ Không nhưng mà gì cả, hiện tại mình liền gọi điện thông báo cho học trưởng, cậu cũng đừng từ chối. Đừng nói anh ấy là học trưởng của chúng ta, trên phương diện khác còn là bạn bè, chẳng lẽ cậu còn phải được phê chuẩn mới dám đi sao?” Để Thừa Vũ đồng ý, chỉ sợ so với lên trời còn khó hơn. Điền Hồng không khỏi le lưỡi. Cầm lấy điện thoại bùm bùm bấm một chuỗi dãy số.

—
“ Tổng giám đốc, đây là tư liệu ngài muốn.”

Nữ thư kí cung kính đem một sấp tư liệu đặt lên trên bàn trước mặt Thừa Vũ, nhân cơ hội liếc đưa tình nhìn hắn. Triệu Thừa Vũ vẫn như trước nhìn tư liệu trong tay mình, không tính toán để ý tới cô ta. Đối với phụ nữ, Triệu Thừa Vũ cho rằng chỉ khi muốn thỏa mãn yêu cầu sinh lí của chính mình mới có thể đi tìm họ. Mà cô... Khoé miệng Triệu Thừa Vũ không khỏi lộ ra nụ cười khó dò, với cô, có lẽ không giống. Không biết cô hiện tại đang làm cái gì. Vừa nghĩ tới khuôn mặt nhỏ xinh hay e lệ của cô, lại khó có thể kháng cự được sức nặng run rẩy của hắn, Triệu Thừa Vũ liền cảm thấy thân thể của mình có chút khó chịu, dục vọng dường như muốn được phát tiết.

“ Tổng giám đốc, ngài còn có gì phân phó sao?” Ôn Khiết nhìn biểu tình trên mặt Thừa Vũ, cô thực xác định, Triệu Thừa Vũ sẽ dùng cô.

Thừa Vũ ngẩng đầu nhìn Ôn Khiết lạnh nhạt nói: “ Tôi xem tư liệu trên tay trước, cô tự đem chính mình lộng ướm.”

Dứt lời, hắn liền cúi đầu xem tư liệu. Ôn Khiết vừa nghe xong, hưng phấn không thể tả, vội vàng khép cửa lại. Sau đó yếu điệu đi đến bên bàn làm việc đem váy ngắn xắn lên, bàn tay vói vào trong, xuyên qua quần lót, không ngừng vuốt ve u huyệt của chính mình, miệng còn phát ra thanh âm dâm dăng.

“ A . . . A . . . Ân”

Cô ta không ngừng dong đưa phần eo của chính mình, rên rỉ. Ôn Khiết không khỏi chờ mong Triệu Thừa Vũ tới chiếm đoạt thân thể của mình. Cô tại bên người Triệu Thừa Vũ làm việc không đến một năm, Triệu Thừa Vũ là con trai của chủ tịch, trong lúc vừa học đại học lại vừa làm việc, chủ tịch hữu ý đem sản nghiệp toàn bộ giao cho hắn xử lý, mà năng lực của Triệu Thừa Vũ cũng được công nhận rất giỏi.

Ôn Khiết tại ngày đầu tiên đi làm liền coi trọng hắn. Triệu Thừa Vũ bề ngoài anh tuấn liền đủ để mê đảo cô. Hơn nữa sau khi cô ở bên cạnh hắn công tác, cũng chậm rãi hiểu biết con người Triệu Thừa Vũ lãnh khốc, trầm tĩnh, hắn giờ tay nhắc chân đều biểu lộ khí chất làm cho cô sa vào trong đó, không thể thoát ra được.

Giống như hiện tại, chỉ nhìn tới nhìn hắt thôi đã khiến cho cô cảm giác hưng phấn không chịu được. Trước, hưởng thụ qua sự cuồng dã chiếm hữu của Triệu Thừa Vũ, Ôn Khiết chỉ biết hắt là người đàn ông duy nhất khiến cho cô rung động.

Triệu Thừa Vũ đối với Ôn Khiết ngoảnh mặt làm ngơ, không để ý tới cô ta ở một bên phát ra thanh âm ái muội, thẳng đến khi đem văn kiện trong tay xem xong, mới lạnh như băng nhìn về phía Ôn Khiết, chỉ thấy cô ta đem hai chân mở lớn, chỗ riêng tư hoàn toàn bại lộ trước mắt Triệu Thừa Vũ. Triệu Thừa Vũ nhủ mày, khinh thường đánh giá tư thế dâm dăng của Ôn Khiết.

“Thừa Vũ...” Hai mắt Ôn Khiết chan chứa tình dục thẳng tắp nhìn Triệu Thừa Vũ, dùng ánh mắt đi dụ dỗ hắt.

8. Chương 8

Tại đoạn đường của trung tâm nội thành, nơi phồn hoa nhất. Nhà ăn Ha Tát Mạn Ti là nơi có cấp bậc cao nhất trong số các nhà ăn, là một nhà ăn chuyên về các món Tây. Sàn nhà bằng lưu ly, xung quanh là rào chắn kim sắc có khắc hoa, những bông hoa bách hợp tươi tắn được đặt trên từng chiếc bàn, khăn trải bàn màu phấn hồng, tổng thể cả nhà ăn đều rất đẹp.

Tại vị trí giữ trung tâm nhà ăn Ha Tát Mạn Ti, Triệu Tuyết Nhu cùng Điền Hồng ngồi ở đó, ngồi đối diện với hai người là một thiếu niên có khí chất ôn hòa, sáng sủa. Diện mạo của thiếu niên rất anh tuấn, hào hoa phong nhã, giống như thư sinh nhất dạng ôn hòa. Ánh mắt anh nhìn về phía Tuyết Nhu cũng nhất dạng ôn hòa đa tình. Tuyết Nhu thủy chung vẫn cúi đầu, đùa bốn ngón tay của mình.

Điền Hồng mặc trang phục được thiết kế hoa lệ hôm nay cố tình mặc tối đây. Thật sự mất cả buổi tối để đi thử quần áo cho Tuyết Nhu. Mà kết quả đó chính là thứ hôm nay cô mặc ở trên người: màu đen của âu phục tằm tì, bên hông thắt một chiếc nơ con bướm, âu phục rủ xuống che váy, che quá đầu gối, đem đôi chân thon dài của cô che khuất nhưng lại càng khiến nó trở lên mỹ. Nhất là được màu đen phụ trợ, da thịt Tuyết Nhu vốn trắng noãn có vẻ càng thêm mê người.

Trương Quân mỉm cười nhìn Tuyết Nhu khó tránh khỏi tâm động đứng lên. Người mà anh tưởng nhớ lâu nay hiện tại đang ở trước mặt anh, hơn nữa, cô so với trước kia càng thêm xinh đẹp động lòng người. Có cách nào khiến cho tâm anh không động đây.

“Mình đang bồi hai cái xác ướp ăn cơm sao?” Điền Hồng nhìn hai người bọn họ đều không ai lên tiếng, tình thế cấp bách. Cái này cũng tốt, ít nhất Trương Quân cũng ý thức được trên bàn ăn có chút mất tự nhiên, xấu hổ mở miệng đối với Tuyết Nhu nói

“Đã lâu không gặp, em, có khỏe không?”

“Dạ, tốt lắm, học trường anh thì sao?”

Giọng nói của Tuyết Nhu nhẹ nhàng u nhã, thản nhiên, như gió mùa xuân. Tuyết Nhu thoáng ngẩng đầu, thẹn thùng nhìn Trương Quân. Không biết, cô như bây giờ khiến cho bao nhiêu đàn ông huyết mạch phun trào.

Trương Quân nhất thời cảm thấy chấn động toàn thân, các tế bào trên cơ thể đều bởi vì một màn này mà không ngừng rạo rực. Anh hít lấy một hơi, áp chế dục vọng mãnh liệt đang trào dâng trong cơ thể, nói: “Sau khi anh về nước liền mở cho mình một cái công ty, hiện tại là chỗ kinh doanh tương đối lý tưởng, anh nghĩ... Anh hiện tại đã có năng lực cho người con gái anh yêu có một cuộc sống an nhàn” Trương Quân kiên định nhìn Tuyết Nhu. “Tuyết Nhu, anh có thể có cái phúc cưới em làm vợ không?”

“Ách ——” Tuyết Nhu xấu hổ nhìn Trương Quân, tuy nói cô biết Trương Quân đối với cô có tình cảm, nhưng mà cô tổng cảm thấy đó chỉ là khi còn ở trường học, mà anh hiện tại đã xuất ngoại trở về, anh vẫn coi trọng cô đó là một chuyện tốt mới đúng. Như thế nào...

“Em không cần phải trả lời anh gấp, anh có thể chờ, nhưng mà anh hy vọng câu trả lời của em chính là đáp án mà anh mong muốn.” Trương Quân vươn tay dọc theo chiến bàn hướng về phía bàn tay Tuyết Nhu tìm

kiếm. Còn chưa kịp chạm vào, liền một đạo bóng dáng cao lớn âm trầm áp chế, cùng với câu trả lời đầy tức giận.

“ Không cần chờ, cô ấy vĩnh viễn đều không có khả năng đáp ứng anh.”

9. Chương 9

Ba người đều cả kinh, lấy lại tinh thần đầu tiên là Tuyết Nhu. Đúng lúc Triệu Thừa Vũ đi đến nhà ăn nói chuyện cùng với đối tác! Tuyết Nhu cả kinh, vội vàng đứng lên, chỉ là do hoàn hồn quá mau dưới chân không tự chủ được, thân thể lập tức mất cân bằng, thẳng tắp hướng cạnh bàn nhào tới.

“ A. . .” Tuyết Nhu kinh hô thét chói tai.

“ Tuyết Nhu!”

Một bên Trương Quân tiến lên đỡ lấy cô. Một giây sau, Tuyết Nhu lại bình yên vô sự nằm gọn trong lòng Thừa Vũ. Bàn tay nhỏ bé nắm chặt tây trang, mặt chôn trước ngực Thừa Vũ, không dám ngẩng đầu nhìn thẳng vào hắn. Bởi vì ngực hắn không ngừng phập phồng lên xuống chứng minh hắn đang tức giận.

“ Nhìn tôi “ Thanh âm từ đỉnh đầu truyền xuống, không để cho cô kháng cự khẩu khí liền lộ ra vài phần áp lực cùng phần nộ. Tuyết Nhu vẫn như trước im lặng không dám động đậy, khẽ cắn chặt lấy cánh môi của mình.

“ Chột dạ sao? Dám đi ra ngoài gặp đàn ông, hiện tại như thế nào lại không dám ngẩng đầu nhìn tôi?”

Triệu Thừa Vũ trăm triệu lần cũng không nghĩ tới, bình thường chuyện to hay nhỏ cô đều sẽ hỏi hắn, cư nhiên hôm nay cô lại tự mình quyết định, tao nhã xinh đẹp xuất hiện trước mặt người đàn ông khác. Nếu không phải vừa vặn hắn cùng khách hàng nói chuyện làm ăn trên lầu hai, thời điểm hắn từ trên lầu đi xuống liền thấy cô, chẳng lẽ cô vẫn luôn len lén gạt hắn đi ra ngoài?

Bình thường ngay cả nhìn cô, cô đều sẽ đỏ mặt, chỉ khi hắn vuốt ve, cô mới có thể phát ra thanh âm dễ nghe, cô nhu nhược mềm mại như không xương, cô nhỏ nhắn xinh đẹp lại ngọt ngào... Tất cả đều chỉ có thể thuộc về Triệu Thừa Vũ hắn! Hắn sẽ không để cho bất luận một người đàn ông nào chạm vào cô. Chỉ là vừa rồi, thiếu chút nữa cô đã bị người đàn ông khác đụng tới, cho dù chỉ đơn thuần là bắt tay, hắn cũng không cho phép!

Trên thế giới này có thể tới gần cô, có thể hưởng thụ từng tấc da thịt trên người cô, chỉ có thể là hắn!

“ Chị, chị không có lên đi ra ngoài gặp đàn ông” Dáng người nhỏ bé trước mắt rốt cục cũng ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy sợ hãi nhìn hắn.

“ Em không cần đem chị nói thành như vậy.”

“ Như vậy? Loại nào? Thiếu nữ ngây thơ, hay là oán phụ khuê phòng?” Hắn khiêu khích hỏi.

“ Không phải như vậy...” Cô đối mặt với sự chỉ trích vô lý của hắn, trong mắt liền phiếm lệ.

“ Hừ! Cô có thể lên đi ra ngoài trộm gặp đàn ông, tôi lại không thể nói cô!” Hắn chán ghét nước mắt của cô, nhất là tại đây không biết vì ai mà rơi lệ.

“ Chị, chị...” Cô bất lực nhìn hắn, không rõ vì cái gì hắn lại nói như vậy. Mà một bên Trương Quân lúc này mới mở miệng lên tiếng.

“ Thừa Vũ, Tuyết Nhu là chị gái của cậu, cậu tại sao lại có thể nói chuyện như vậy cùng cô ấy?”

“ Hừ! Anh còn biết ‘Cô ấy là của tôi’ ?” Triệu Thừa Vũ cố ý xuyên tạc ý tứ trong lời nói của Trương Quân, nói cho anh ta nghe Triệu Tuyết Nhu rốt cuộc là của ai .

“ Đừng vọng tưởng đánh chú ý lên cô ấy, nếu không đừng trách tôi không niệm tình ý của đồng học!”

“ Cậu lúc nào lại nghĩ như vậy?” Trương Quân ở trong lòng nghĩ.” Tôi chỉ đơn thuần mời Tuyết Nhu tới dùng cơm, lời nói của cậu không phải là quá nặng rồi sao?”

“ A? Anh đau lòng ?” Triệu Thừa Vũ nhướn mày nhìn Trương Quân, cố ý đem Tuyết Nhu kéo vào trong lòng mình.

“ Cậu!” Trương Quân nắm chặt tay, giận mà không dám nói gì. Anh tức giận như thế nào cũng không dám đi trêu chọc vào người có vị trí cao nhất trong giới thương nhân, mà công ty của anh vừa mới thành lập, cho dù bước khởi đầu so với người khác tốt hơn nhiều, về sau nếu muốn thêm lớn mạnh, nhất định phải hợp tác cùng với Triệu Thừa Vũ.

Đem so sánh sự nghiệp của mình cùng với cô gái trước mắt, trong lòng Trương Quân rất nhanh liền có đáp án. Mà bên này, Triệu Thừa Vũ căn bản cũng không đem sự nghiệp nhỏ của Trương Quân để ở trong lòng. Cô gái nhỏ xinh nhu nhược trong ngực, mới thực sự là thứ hắn muốn có được .

“ Chúng ta trở về!”

Thanh âm giận dữ vang lên phía trên đỉnh đầu Tuyết Nhu. Rất nhanh chóng thân hình nhỏ nhắn của cô bị cánh tay cường tráng gắt gao mạnh mẽ lôi kéo đi ra ngoài, lưu lại phía sau mắt to trừng mắt nhỏ.

10. Chương 10

Tuyết Nhu hung hăng bị đẩy ngã xuống chiếc giường lớn. Triệu Thừa Vũ giống như vương giả nhất dạng đứng ở trước giường, phiến toái kéo cà- vạt. Khẽ nguyên rửa.

“ Chết tiệt! Cô muốn đi quyến rũ bao nhiêu đàn ông! Không có tôi cho phép cô dám đi gặp tên đàn ông khác!”

Nói xong, thân thể hắn liền áp xuống phía trên người cô, hai tay chặn ngang không cho Tuyết Nhu nhúc nhích, ánh mắt hắn tràn ngập tức giận, khiến cho Tuyết Nhu phát run.

“ Tôi đã bao lâu không giáo huấn cô, cô hiện tại càng ngày càng không biết nghe lời.”

Thừa Vũ cúi đầu tại hai bên má Tuyết Nhu không ngừng liếm hôn, khiến cho cô nhịn không được đỏ mặt. “ Chị... Chị không có...”

Hai tay che ở trước ngực, Tuyết Nhu đối với trạng thái bây giờ của Thừa Vũ quá đối rõ ràng, cô biết động tác của hắn mang theo ý vị gì.

“ Không có? Ở trước mặt tôi thì một bộ dáng bảo thủ, lại có thể ở trước mặt người khác ăn mặc hở hang như vậy?”

Nói thực ra, cô đêm nay khiến cho hắn thật sự cảm thấy khó chịu, nhất là cô lại ăn mặc diễm lệ như vậy xuất hiện ở trước mặt kẻ khác.

“ Đây đều là do Điền Hồng chọn, cô ấy cũng chỉ xuất phát từ lòng tốt...” Tuyết Nhu vẫn luôn không biết hắn tức giận là vì cái gì, mặc dù cô không hỏi qua ý kiến của hắn liền đồng ý cùng với Trương Quân gặp mặt đi ăn bữa cơm, nhưng mà cô đã không còn là một đứa trẻ nữa.

“ Lòng tốt? Lòng tốt muốn cho cô cùng Trương Quân trở thành người yêu?” Nhất thời, Triệu Thừa Vũ tức giận như bão táp bất ngờ ập đến, rống lên: “ Đừng lấy cớ! Cô chẳng qua chỉ là món đồ chơi của tôi!”

Cả người Tuyết Nhu run lên, hai mắt hàm lệ vô tội nhìn Thừa Vũ. Cõi lòng tan nát khổ sở. Hoá ra, cô ở trong lòng hắn vẫn luôn là.. Món đồ chơi

“ Tôi không phải món đồ chơi của cậu! Cậu không có quyền quản giáo tôi, tôi yêu ai là chuyện của tôi! Tránh ra!”

Tuyết Nhu muốn đẩy Thừa Vũ ra, cô hiện rất khó chịu, nơi trái tim cô rất đau! Chỉ muốn tới một nơi không có người, thật tốt khóc một hồi.

“ Cậu tránh ra, tránh ra!” Tuyết Nhu liều mạng đẩy hắn, nhưng cũng không thấy có nửa điểm khởi sắc. Triệu Thừa Vũ chính là cố ý không muốn cho cô rời đi. Nước mắt ứa khuất nhất thời từ trong mắt ứa ra. Triệu Thừa Vũ sớm đã bị lời nói phản kháng của cô làm cho điên lên! Người phụ nữ chết tiệt này, dám nói chán ghét hắn! Còn đẩy hắn ra!

Chỉ là hiện tại thấy cô nằm gọn trong lồng ngực của hắn khóc nức nở, hàm răng cắn chặt lấy cánh môi anh đào không cho chính mình phát ra âm thanh. Một bộ dáng ủy khuất, Triệu Thừa Vũ bị nước mắt của cô khiến cho đau lòng.

“ Đáng chết! Cô chỉ biết ở trước mặt tôi khóc sao?” Không biết biểu đạt tình cảm như thế nào Triệu Thừa Vũ chỉ có thể đối với cô la lớn. Tuyệt Nhu kinh hách dùng tay che miệng, đem tiếng khóc toàn bộ nghẹn lại trong họng, sợ hãi nhìn Triệu Thừa Vũ.

Sức lực mà cô dùng tay che miệng lại lớn như vậy, lớn đến nỗi đem làn da non mịn của mình đều ấn tới phát hồng mà không hề hay biết.

“ Được rồi!” Triệu Thừa Vũ nhẹ giọng nói, đem tay cô kéo ra, cúi người chuẩn xác ngậm lấy cái miệng nhỏ nhắn hơi phồng hồng, không ngừng hút.

“ Ô...”

Tuyệt Nhu mê man hai mắt mở to. Bàn tay nhỏ bé ồm ồm. Hắn rốt cuộc đang làm cái gì? Vì sao lập tức lại đối với cô dịu dàng như thế? Trên môi truyền đến hơi thở của hắn, khiến cho hô hấp của cô trở nên khẩn trương. Vì cái gì hắn luôn có thể dễ dàng nhiễu loạn tâm tình của cô. Rõ ràng ở trong lòng âm thầm cầu nguyện không cần lại cùng hắn có quan hệ gì, quan hệ của bọn họ sẽ bị cấm đoán, sẽ không ai đồng ý. Chỉ là, chỉ là... Vì cái gì? Rõ ràng biết hắn đối với cô rất quan tâm, rõ ràng rất muốn ôm lấy hắn, cảm nhận cái cảm giác ấp áp an toàn đó.

“ Thừa Vũ...”

Tuyệt Nhu bất an vô tâm hữu ý cự tuyệt hắn tới gần. Mi tâm của Triệu Thừa Vũ khẽ cau lại, nhìn cô gái nhỏ trong lòng mình, mày kiếm nháy mắt trở lên cứng nhắc. Đúng vậy, hắn thừa nhận hắn đối với cô dục vọng chiếm hữu một ngày cường quá một lần, chỉ muốn cô ở trong phạm vi tầm mắt của hắn, vĩnh viễn chỉ có thể nhìn hắn, cô hết thấy đều là của hắn. Nhưng mà sự chiếm hữu mạnh mẽ ấy lại mang lại cho cô cảm giác sợ hãi.

Triệu Thừa Vũ cái tên này áp đặt trói buộc hắn cùng cô có quan hệ chị em, tuy rằng hắn có thể không mấy may để ý tới ánh mắt của người ngoài, chỉ cần hắn làm tốt ý muốn của chính mình là được, chỉ là chị gái lại đối với hắn kính trọng sau. Hắn chính là luyến tiếc thấy cô rơi nước mắt, nước mắt kia khiến cho tâm hắn rất đau, giống như khi cô nhìn về phía hắn, ánh mắt tràn ngập sự sợ hãi, đem bọn họ kéo về hai phía, hắn cố gắng thế nào bàn tay cũng không thể vuốt ve đến mặt của cô.

Từ từ!

Triệu Thừa Vũ một mặt vẫn nhìn sự hoảng sợ không thôi của Tuyệt Nhu, một mặt lại kinh ngạc với ý nghĩ vừa rồi của chính mình. Đau lòng? Hắn đối với Tuyệt Nhu hoá ra là đau lòng?

Thì ra, tình cảm hắn đối với cô là đau lòng? Hắn thế nhưng đau lòng vì cô? Từ nhỏ cô ở trong lòng hắn không phải chỉ là món đồ chơi hay sao? Hắn khi dễ cô, chính là bảo vệ cô. Hắn không cho người đàn ông nào khác tiếp cận cô, ngay cả chính mình cũng không để ý tới luân lý đạo đức cứng rắn muốn biến cô trở thành của mình .

Chẳng lẽ đây là... Yêu? Triệu Thừa Vũ bị ý nghĩ của chính mình làm cho chấn động! Không nhìn tới ánh mắt khó lý giải hiện tại của Tuyệt Nhu. Nhanh chóng ngồi dậy, ở bên giường châm điều thuốc, không tiếng động nhả khói.

11. Chương 11

Đối với vấn đề đang nhiễu loạn trong đầu, hắn tự giễu cười. Hoá ra, tình cảm mà hắn đối với cô là yêu, từ lần đầu tiên nhìn thấy cô hắn đã thích cô.

Triệu Thừa Vũ... Phải không? Tên này thật là hắn sao? Vốn chỉ là đứa nhỏ được nhận nuôi, có một gia đình ấm áp hắn nên cảm tạ thần linh. Mình được nhận nuôi, cô còn nhớ rõ sao? Thời điểm hắn vừa tròn 5 tuổi, thì được mang về Triệu gia. Từ nay về sau thân là người thừa kế của Triệu gia, không thể yêu, không

thể có tình cảm, chỉ có thể đem sự nghiệp của Triệu gia phát triển đến cường thịnh. Chỉ là, hần cũng là người, cũng có tình cảm.

Tuyết Nhu dần dần lớn lên, càng ngày càng ỷ lại vào hần, hần có cảm giác được người khác quan tâm, còn có người nghe lời hần, cho dù toàn thể giới đều nói hần chính là con rối của Triệu gia, nhưng cô vẫn nghe lời hần. Mặc dù là chị gái nhưng chuyện gì cũng làm không được phải nhờ tới sự giúp đỡ của hần, tuy rằng so với hần lớn hơn, nhưng chuyện gì cũng đều không hiểu. Cảm giác cô dựa dẫm vào chính mình, khiến hần cảm thấy thực thiết thực, giống như sinh mệnh trôi nổi dập dềnh trên biển được một chiếc thuyền nhỏ cứu vớt.

Triệu Thừa Vũ nhàm chán xem tài liệu trong tay, Triệu thị đã là một tập đoàn siêu cấp lớn nhất. Sau khi hần tiếp quản công ty, ngay cả Triệu Thừa Thiên đều đối với hần ba phần tán thưởng. Chỉ là, gần đây bởi vì phát hiện ra ý tưởng chân chính của mình mà cảm thấy... Sợ hãi.

Đối với Tuyết Nhu...Yêu sao? Có thể yêu sao? Thẳng đến hiện tại hần còn có thể nhớ rõ thời điểm lần đầu tiên chiếm hữu cô, cô tại dưới thân hần khóc nức, cảm giác đau lòng khi đó khiến cho hần vô pháp tự hỏi, hần chỉ biết mình muốn cô, không lúc nào là không nghĩ như vậy.

Mà ngày đó, hần rốt cục cũng chiếm đoạt được cô. Hần không hỏi cô có nguyện ý hay không, hần chỉ biết nếu trong cuộc sống của hần mà không có Tuyết Nhu thì có bao nhiêu dầy vò. Thân thể cô tuyết trắng, ánh mắt ngập nước, đôi môi đỏ mọng hé mở, mỗi ngày thấy cô đều khiến cho lý trí hần phai mờ. Cho dù ngày đó hần thật tâm không muốn cho cô đem đầu tiên đau đớn, chỉ là vừa tiến vào, vách huyết non mềm bót chặt khiến cho hần điên cuồng. Sau khi xong chuyện cô cuộn mình nằm gọn trong lồng ngực hần, một khắc kia, hần hy vọng thời gian toàn bộ dừng lại...

Nhưng mà, cho dù hần thông minh đến đâu cũng không dám khẳng định, trong lòng Tuyết Nhu có thể tiếp thu hần hay không. Nhưng mà, hần đã âm thầm hạ quyết tâm, cho dù cô không ủng hộ, hần cũng phải đem cô cưỡng chế bên người. Hần không thể không có cô.

Giống như thường ngày, Tuyết Nhu đứng ở phía trước cửa sổ, lẳng lặng nhìn cảnh sắc trong vườn. Thời điểm Triệu Thừa Vũ từ trên lầu đi xuống, cô quay đầu lại thẹn thùng nhìn hần, so với ánh mắt lớn mật của Thừa Vũ, Tuyết Nhu có vẻ càng thêm nhỏ xinh. Triệu Thừa Vũ thân nhiên đứng ở trước mặt Tuyết Nhu, nhìn thẳng vào đáy mắt cô, Tuyết Nhu muốn lảng tránh, lại bị hần đè lại hàm dưới.

“ Cô sợ nhìn thấy tôi sao?”

Tuyết Nhu cụp mắt xuống “ Như thế nào. . . . Sẽ?”

“ Thiếu gia, quản gia đang ở bên ngoài chờ ngài.” Người hầu cung kính báo cáo.

“ Đêm nay ở nhà chờ tôi, tôi có lời muốn nói với cô.” Triệu Thừa Vũ nâng lên cằm Tuyết Nhu lên, đặt xuống một nụ hôn. Sau đó xoay người bước đi.

Thừa Vũ muốn cô ở nhà chờ hần? Tuyết Nhu ngồi ở bên giường, có chút bất an. Dĩ vãng Thừa Vũ có lời gì đều sẽ nói thẳng, chưa từng giống như hôm nay. Cô nhẹ nhàng chạm vào môi mình. Hần cũng chưa từng giống như hôm nay dịu dàng hôn môi cô. Rất kỳ quái, không phải sao? Thừa Vũ... Không phải là ghét bỏ cô? Chẳng lẽ... ! Tuyết Nhu càng thêm khẩn trương. Chẳng lẽ hần không cần cô nữa...Tuy rằng nghe nói hần ở bên ngoài có quan hệ rất nhiều. Nhưng mà, hần vẫn sẽ tới bên người cô! Hần vẫn ngủ ở bên người cô, cho dù là món đồ chơi cũng tốt, cô không muốn mất đi hần. Không có hần, cô tại trong mộng đều cảm thấy rất cô đơn. Không cần, không cần... Tuyết Nhu thống khổ ôm lấy chính mình.

Triệu Thừa Vũ xử lý xong việc, khẩn cấp về nhà, thấy Tuyết Nhu rơi lệ đầy mặt!

“ Làm sao vậy? Ai khi dễ cô?” Trong thanh âm mang theo tức giận cùng sự quan tâm. Tuyết Nhu càng khóc to hơn, bàn tay nhỏ bé đẩy hần ra.

“ Em. . . em muốn tìm người phụ nữ khác sao?” Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương khóc tới đỏ hồng. “ Em không cần.. . . Chị phải không? Chị. . . Chị. . .Chị sẽ nghe lời, chị nhất định thực nghe lời thực nghe lời, em không cần bỏ lại chị, không muốn không muốn!”

“ Tuyết Nhu, em hãy nghe anh nói. . . .” Triệu Thừa Vũ đau lòng ôm cô.

“ Không cần, em sẽ nói không cần chị ..Em không cần chán ghét chị, muốn chị làm cái gì cũng được. . . Tình nhân cũng tốt món đồ chơi cũng tốt.. . Chị rất ngoan, em không cần phải rời đi, không có em, chị thực. . Sợ hãi. . . ” Tuyết Nhu bị chính sự ảo tưởng của mình làm cho sợ hãi, bởi vì Triệu Thừa Vũ có những hành động khác thường.

“ Tuyết Nhu, anh không phải không cần em...”

Triệu Thừa Vũ đau lòng nhìn cô, chỉ là cô vẫn chìm trong thế giới ảo tưởng của chính mình không chịu nghe hẳn giải thích. Hai mắt khóc tới đỏ hồng không có tiêu cự nhìn về phía xa, bất luận Triệu Thừa Vũ nói như thế nào cô vẫn không ngừng khóc, không ngừng nói “ Hẳn không cần cô.” Mà sự lên án của cô cũng giống như lưỡi dao sắc bén nhất dạng khiến tim hẳn đau đớn. Không muốn nghe những lời nói đả thương người của cô. Thừa Vũ chuẩn xác ngậm lấy môi cô, thật sâu hôn cô. Cô không hề khóc, an tĩnh tại trong lòng của hắn, lắng lắng nghe tim đập.

“ Đứa ngốc, anh như thế nào sẽ bỏ lại em, anh yêu em.” Trong ánh mắt của Thừa Vũ toàn bộ bao phủ bởi sự nhu tình. Tuyết Nhu như bị điểm huyết, ngơ ngác nhìn Thừa Vũ. Thẳng đến khi Thừa Vũ nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trên má cô. Dem cô ôm vào trong ngực, dịu dàng nói: “ Anh yêu em, vĩnh viễn chỉ yêu em.”

“ Nhưng mà. . . Nhưng mà. . . Chúng ta không phải. . . ” Tuyết Nhu bất an nói.

“ Chúng ta không phải chị em, chẳng lẽ tới bây giờ em còn không rõ sao?”

“ Nhưng mà, anh là do ba ba mang về “

“ Nhưng anh không phải con của ông ấy, anh được nhận nuôi.”

“ Nhận nuôi? “

“ Đúng vậy, cho nên, anh là bởi vì em mới tồn tại”

“ Bởi vì em? “

“ Đúng, đời này em đều là của anh, chạy không được. “

Tuyết Nhu bất an chớp mắt “ Anh đang gạt em phải không? Anh vẫn muốn rời khỏi em, anh lại lừa em “

Triệu Thừa Vũ mày rậm vừa nhú, thanh âm trầm thấp nói: “ Có phải thật hay không, tình cảm của anh, em tới giám định.”

“ Chỉ là. . . . Ân. . . . “

Triệu Thừa Vũ dùng miệng ngăn lại vấn đề mà cô đang lải nhải, xem ra phụ nữ một khi đã mở rộng lòng tiếp nhận ai đó, thật là đủ để hẳn đau đầu. Dẫn dắt cô hướng tới sự ngọt ngào vô tận, Thừa Vũ nhìn Tuyết Nhu ở phía dưới thân mình run rẩy thở gấp, môi mỏng gợi lên ý cười.

Tại biệt thự Italy

“ Lão gia, thiếu gia cùng tiểu thư còn ở trong nước, lão gia không định quay về sao? “

Một người đàn ông trung niên, trên tay bưng ly trà Ô Long thượng hạng, nói: “ Bọn nó hiện tại nói không chừng còn đang tạo lửa nóng, lão gia hỏa này trở về, chỉ sợ đứa con trai tính tình hỏa bạo sẽ đem ta đuổi trở về. “

“ Nhưng mà tiểu thư tựa hồ không nhớ rõ thiếu gia là được nhận nuôi, khi đó.. . “

“ Không quan hệ, Thừa Vũ sẽ có biện pháp khiến cho con bé biết mình được nhận nuôi, đứa nhỏ kia, một thân nông cuồng a. Ha ha ha ha! ! “ Tiếng cười sang sảng nhanh chóng biến mất tại chỗ hành lang gấp khúc.

Quản gia vỗ đầu, suy nghĩ. Chẳng lẽ là, lão gia rời đi chính là muốn tác hợp cho thiếu gia cùng tiểu thư?

Không biết, nếu hai người kia biết chính mình từ nhỏ đến lớn đều bị lão gia hỏa này sắp xếp, có thể hay không muốn giết người...

____HOÀN____

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chung-ta-la-chi-em>